

noget Nytt, og efterat jeg nu nærmere har forklaret min Mening, da jeg hørte, at Ministeren trængte til denne Forklaring; skal jeg ikke udtale mig videre, men kun sige, at det er Grunden til, at jeg ikke kan stemme for Sagens extraordinære Behandling.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at man tør udgaæ fra, at der, saavel her som paa et andet Sted, er et Dulle om at komme til Enighed med Hensyn til de foreliggende Lovforslag og andre Sridsgjenstande, for saaledes at kunne gjøre det muligt at ende disse Møder til den Tid, der visnok ønskes af Alle. Naar man gaaer ud fra, at et saadant Dulle om at tilveiebringe Enighed mellem ligeberetigede Mægter virkelig er tilstede, sees først denne Beslutning i sit rette Lys, og det er i dette Lys, at jeg mener, at det høitærede Thing maa see det fremkomne Forslag.

Kraiberg: Det er vistnok aldeles rigtig, hvad den høitærede Minister yttrede i et af sine Foredrag, at Forslaget ikke er noget Nytt. Men Forslaget til en Beslutning er noget Nytt og Noget, man ikke har oplevet Mæge til i vor constitutionelle Tid. Naar der nemlig i en Sag ikke kan tilveiebringes Enighed mellem begge Thingene, bliver der ifølge Grundloven og Forretningsordenen nedsat et Fællesudvalg for at søge en Overenskomst tilveiebragt, og man pleier da at lade det berøbe ved at behandle de Indstillinger, som Fællesudvalget har gjort. Men jeg har ikke erfaret, at Medlemmer af Thinget nogen sinde have grebet saaledes ind, at de have stillet Forslag til en anden Mægling, som skulde behandles forud for den Indstilling, hvormed Udvalget er fremkommen. Det er derfor noget for mig saa Uventet, saa Overraskende, at jeg virkelig ikke kan indlade mig paa at deeltage i Forhandlingen af denne Sag og skal derfor vedvarende stemme mod den første Behandling og opfordre Andre, som eye bleve ligesaa overraskede som jeg, til at gjøre det Samme.

Indenrigsministeren: Jeg nærer det Haab, at der ikke er mange Medlemmer af det høitærede Thing, der ere saa lette at overrasse som den ærede sidste Taler; thi hvis han er bleven overrasket ved dette Forslag til en Beslutning, er han virkelig let at overrasse og vil da ogsaa være meget udsat for at blive overrasket. Jeg vil kun ønske, at det politiske Liv maa være mindre udsat for Overraskelser, end det vil være, naar man er saa oplagt til Overraskelser, som det synes. Tilfældet er med det ærede sidste Medlem, der havde Ordet.

A. Sage: Det gjør mig meget ondt, at jeg saa lidt skal tage Ordet i denne Sag, som jo dog kun angaaer et formelt Spørgsmaal; men jeg er nødsaget til atter og atter at gjøre opmærksom paa, at det ligger i Sagen selv, at det var aldeles umuligt, at dette Forslag kunde komme før. Det kom jo, efterat Forligelsescommissionen, Fællesudvalget, forgjæves havde arbejdet i Løbet af denne Dag, og det var altfaa en Umulighed at komme med det, førend man saae, at det ikke var gjørligt at faae Rigsdagens to Afdelinger til at enes om det Væsentligste i Grunden kun et eneste Punkt, som adskilte dem, i disse to Love, som vi jo ellers Alle ønske at faae ud. Nu er Spørgsmaalet: Vil en $\frac{1}{4}$ af det høitærede Things Medlemmer benytte deres Ret til at forhindre, at Sagen bliver underkastet en Forhandling — jeg haaber, den kan blive meget kort — og derefter en Afstemning? Udgjør den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) og hans Venner saa stort et Antal af Thingets Medlemmer, at de kunne faae Forslaget forkastet og blive ved den Afstemning, der tidligere har fundet Sted angaaende Loven; saa veed jeg ikke, hvad de risikere ved at lade Sagen extraordinært forhandle. Ved at høre tale om, at man vil nægte dette, kommer jeg til at mindes den Fremgangsmaade, der nogle Gange har fundet Sted i Rigsrådet; det er imidlertid mit Dulle og mit Haab, at Folkethinget ikke vil efterligne den, men blive ved den Stik, der hidtil har hersket her, nemlig at man, naar Tiden var knap, aldrig har nægtet en Sags extraordinære Behandling.